

Arrest

nr. 55 052 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. LAUWERS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2002 dient verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en wordt een bevel opgesteld ten opzichte van verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2003 wordt de beslissing van 13 augustus 2003 ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14 oktober 2004 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 14 oktober 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2005 treedt verzoeker in Zweden in het huwelijk met een Portugese onderdaan.

Op 8 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging op grond van zijn huwelijk met een EU-onderdaan.

Op 1 februari 2006 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing om het huwelijk van verzoeker niet te erkennen en de aanvraag tot vestiging van verzoeker niet in overweging te nemen.

Op 2 maart 2006 wordt het attest van immatriculatie ingetrokken dat aan verzoeker was gegeven naar aanleiding van zijn vestigingsaanvraag.

Op 2 maart 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient onder de *alias* M.A. op 16 februari 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 12 april 2007 niet in overweging genomen omdat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verbleef.

Op 23 april 2007 dient verzoeker een tweede maal onder de *alias* M.A. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 9 mei 2007 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 13 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 24 april 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Op 16 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 22 313 van 29 januari 2009 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen. Bij beschikking van de Raad van State nr. 4139 van 16 maart 2009 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 21 oktober 2008 geeft het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake de huwelijksvoltrekking tussen verzoeker en zijn partner.

Op 22 oktober 2008 doen verzoeker als M.A. en zijn partner aangifte van een voorgenomen huwelijk.

Op 22 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 5 november 2008 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 18 november 2009 dient verzoeker te Sint-Jans-Molenbeek onder zijn oorspronkelijke naam H.S. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 december 2009 dient verzoeker te Kortrijk onder een tweede *alias*, Q.N. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Kortrijk de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres.

Op 21 juni 2010 dient verzoeker onder zijn eerste *alias* M.A. een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie. Op 28 september 2009 is een kind geboren uit deze relatie.

Op 13 september 2010 wordt verzoeker aangetroffen terwijl hij te Dendermonde zwartwerk verricht onder de naam Q.N., zijn tweede *alias*.

Op 4 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 18 november 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend door :

H., S.

nationaliteit: Pakistan

geboren te S. op 01.01.1977

adres: (...) 1080 Sint Jans Molenbeek

ook gekend als

N. Q., geboren op 07.07.1981, te G., nationaliteit: Pakistan

M. A., geboren op 17.04.1973, te G., nationaliteit: Pakistan

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Uit de grondige studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 05.04.2005 in Zweden in het huwelijk is getreden met M. de F. N. R. en dat betrokkene op het ABC formulier van 08.11.2005, heeft verklaard op 17.10.2005 in België te zijn aangekomen. Dit betekent dus dat betrokkene geen ononderbroken verblijf van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 heeft gekend. (De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.) Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor dit criterium.

Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat zijn broer hier in België verblijft, betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor die deze loutere bewering staven.

Het feit dat betrokkene werkwilleg zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).”

Op 22 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

Reden van de beslissing :

Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1,1°. De betrokkene verblijf in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 9 EN ART 9BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, ARTIKEL 8 EVRM, HET PRINCIPE VAN EEN GOEDE ADMINISTRATIE EN OVERSCHRIJDING VAN BEVOEGDHEID.

Verzoeker diende een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis en op basis van de regularisatiecriteria vervat in de instructie dd. 24.11.2009.

Deze instructie werd door de Raad van State vernietigd dd 11.12.2009.

Toch past de Dienst Vreemdelingenzaken/afgevaardigde van de Minister deze instructie nog toe op basis van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris die zich engageerde om deze instructie verder toe te passen.

Nu is het zo dat de regularisatieaanvraag van cliënt enkel werd afgewezen op basis van deze instructie die werd vernietigd door de Raad van State.

Deze instructie bevat criteria die strikter zijn dan de wet en dan de regularisatiecriteria die werden toegepast vóór deze van de instructie.

Verzoeker vindt dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn boekje te bulten gaat doordat ze vernietigde en strengere voorwaarden oplegt aan verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in de bestreden beslissing nochtans toe dat er voldoende elementen aanwezig zijn die aantonen dat verzoeker perfect geïntegreerd is : Hij heeft hier een kennissen - en vriendenkring, hij is werkwilleg, legt hiertoe verscheidene attesten en getuigenverklaringen voor.

Bovendien verblijft zijn broer in België met zijn gezin die allen over Belgische identiteitsdocumenten beschikken. Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker hiertoe geen bewijzen van verwantschap voorlegt. DVZ kon gemakkelijk aan de raadsman van verzoeker vragen de nodige stavingstukken over te maken als zij deze zou belangrijk vond. Dit werd echter nooit opgevraagd. Goede trouw wordt immers vermoed, kwade trouw moet bewezen worden.

Er waren dus meer dan voldoende elementen voorhanden om het ingediende verzoekschrift gegrond te verklaren. Doch wijst de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag af op basis van een voorwaarde vervat in de vernietigde instructie.

Huidige beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze heeft immers tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid deze beslissing heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij vervolgt dat een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. Om te voldoen aan het criterium 2.8A van de instructie moest verzoeker het bewijs voorleggen dat hij voldoet aan drie cumulatieve voorwaarden, waaronder een ononderbroken verblijf van vijf jaar hebben voorafgaand aan de aanvraag. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze werd genomen.

Waar verzoeker meent dat de aanvraag niet mocht worden beoordeeld in het licht van de vernietigde instructie, wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Het arrest van de Raad van State dat de instructie vernietigde heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals voorzien in de instructie te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat alle door verzoeker aangebrachte elementen in overweging werden genomen en dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond werd bevonden. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om zijn beslissing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid maar dat de Raad enkel een wettelijk toezicht kan uitoefenen

om na te gaan of werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker geen poging onderneemt om de schending van de door hem opgeworpen artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.3. In de repliekmemoërie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009: dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15 december 2009, maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2005 in Zweden in het huwelijk is getreden met M. d. F. N. R. en dat hij op het ABC formulier van 8 november 2005 heeft verklaard op 17 oktober 2005 in België te zijn aangekomen, wat betekent dat betrokkene geen ononderbroken verblijf van 5 jaar ten laatste bereikt op 15 december 2009 heeft gekend, bijgevolg komt verzoeker niet in aanmerking voor dit criterium; verzoeker verwijst eveneens naar het feit dat zijn broer hier in België verblijft maar hij legt echter geen bewijzen van verwantschap voor die deze loutere bewering staven; het feit dat verzoeker werkwilbig zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, ondanks deze elementen aangaande de integratie van verzoeker, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet kan beroepen op de criteria van de bij arrest van de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009. Deze criteria zijn strikter dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en mochten volgens verzoeker na vernietiging niet meer worden toegepast.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zich heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent.

Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvraag van 18 november 2009 om machtiging tot verblijf, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker verwees immers uitdrukkelijk naar het criterium 2.8A van de instructie. Verzoeker vroeg dus

zelf aan de verwerende partij om de instructie toe te passen omdat hij meende dat deze op hem van toepassing was. In het kader van een goed bestuur en rekening houdend met het vertrouwensbeginsel, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld om *in casu* de door verzoeker aangebrachte elementen te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.4.2. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het motief inzake zijn integratie betwist en aanvoert dat hij geregulariseerd diende te worden omdat zijn broer met zijn gezin in België verblijft. Verzoeker betwist het motief dat geen bewijzen van verwantschap werden voorgelegd, hij meent dat de verwerende partij hem in dat geval had moeten vragen om de nodige stavingsstukken voor te leggen maar dat deze niet werden opgevraagd.

Inzake de integratie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“Het feit dat betrokkene werkwilleg zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009;”

en

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Uit de grondige studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 05.04.2005 in Zweden in het huwelijk is getreden met M. de F. N. R. en dat betrokkene op het ABC formulier van 08.11.2005, heeft verklaard op 17.10.2005 in België te zijn aangekomen. Dit betekent dus dat betrokkene geen ononderbroken verblijf van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 heeft gekend. (De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.) Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor dit criterium.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet ontkent dat hij op 5 april 2005 in Zweden in het huwelijk is getreden en op 17 oktober 2005 opnieuw België is binnengekomen. Verzoeker betwist dus niet dat hij geen ononderbroken verblijf in België heeft dat op 15 december 2009 vijf jaar duurt. Verzoeker betwist dit motief niet, dit motief steunt op een correcte feitenvinding en verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangehaald in het kader van zijn integratie, deze worden opgesomd maar de gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat deze elementen niet volstaan om te worden geregulariseerd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet aangenomen dat verzoeker perfect geïntegreerd is, maar wordt er enkel op gewezen dat de elementen die verzoeker aanvoerde in het kader van zijn integratie niet volstaan voor een regularisatie. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat verzoeker het er niet mee eens is, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief feitelijk onjuist zou zijn of kennelijk onredelijk.

Inzake de aanwezigheid van verzoekers broer wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat zijn broer hier in België verblijft, betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor die deze loutere bewering staven.”

Inzake de aanwezigheid van zijn broer vermeldde verzoeker het volgende in zijn aanvraag van 18 november 2009: *“Daarnaast kan verwezen worden naar het feit dat cliënt familie in België heeft, met name zijn broer en diens gezin, die intussen zelfs de Belgische nationaliteit hebben verworven.”* Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag geen verdere informatie heeft verschaft over deze broer. Het is bijgevolg correct te stellen dat verzoeker geen bewijzen van deze bewering voorlegde en het is evenmin kennelijk onredelijk dat dit wordt gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker had immers de mogelijkheid om aanvullingen in te dienen bij zijn aanvraag en het komt aan

verzoeker toe om zijn beweringen te staven, ook in het kader van een aanvraag die feitelijk een gunstmaatregel betreft.

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan maar inlichtingen had moeten opvragen bij zijn raadsman en dat kwade trouw moet bewezen worden. De omstandigheid dat de verwerende partij een loutere bewering van verzoeker, die niet werd gestaafd met enig begin van bewijs, niet aanvaardt, impliceert niet dat zij ervan uitgaat dat verzoeker te kwader trouw is. Verzoeker had trouwens bijlagen gevoegd bij zijn aanvraag, wat erop wijst dat hij wist dat hij stukken kon bijvoegen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4.3. Waar verzoeker met "*het principe van een goede administratie*" zou bedoelen dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat aan verzoeker geen bijkomende informatie werd gevraagd, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.4.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker vermeldt in het opschrift van zijn enig middel de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), maar laat in het geheel na om de wijze uiteen te zetten waarop deze artikelen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Waar verzoeker ter zitting stukken neerlegt die betrekking hebben op zijn broer en vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak opnieuw onderzoekt rekening houdend met deze stukken, merkt de Raad op dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om de zaak opnieuw te onderzoeken. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Bovendien voorziet artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet in de mogelijkheid om in het kader van de annulatieprocedure nieuwe gegevens aan te voeren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET